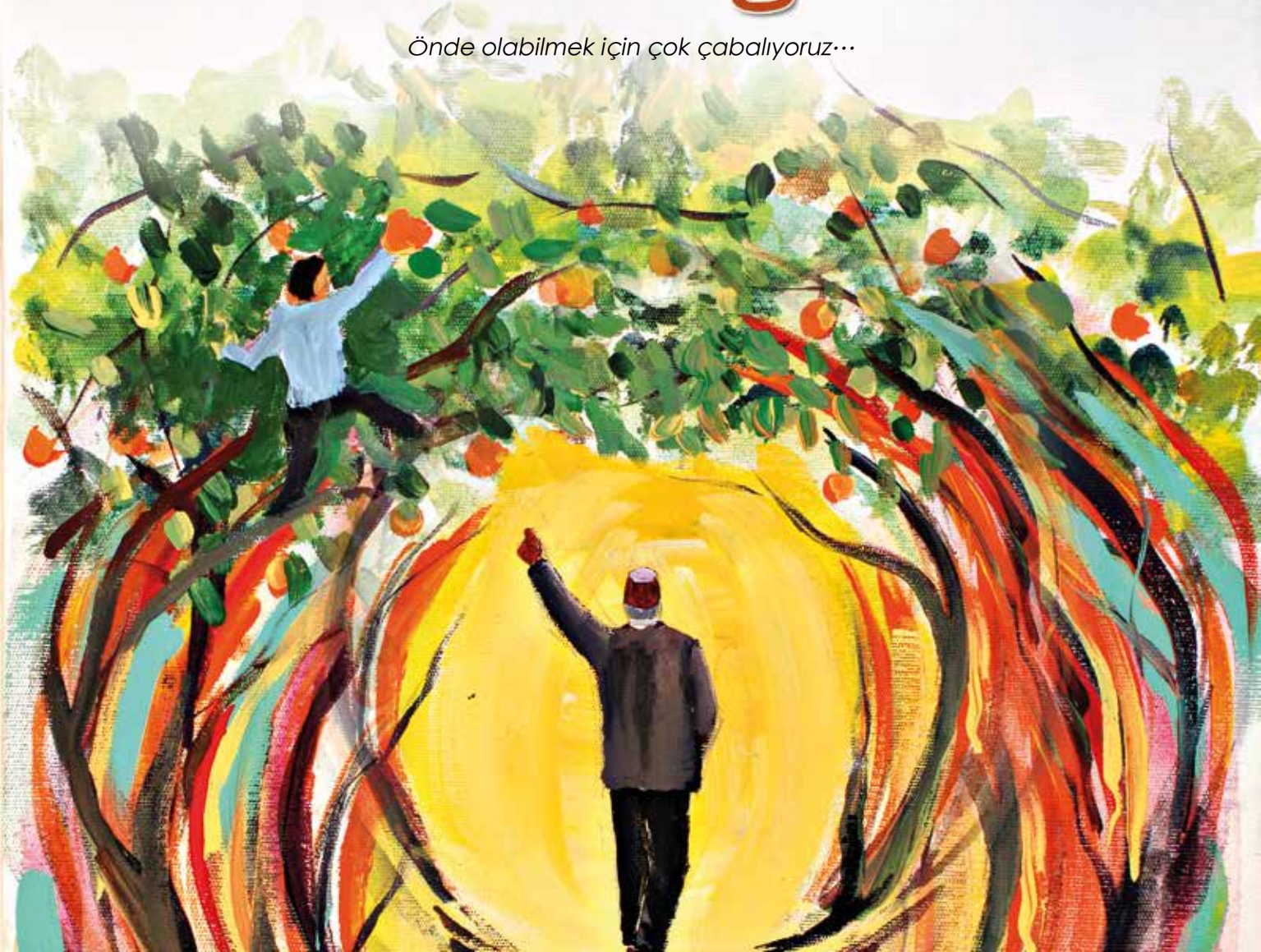

BİR GÖÇMEN ÇOCUĞUN BAŞARIYA YOLCULUĞU...

Edibe'nin Oğlu Talal

Önde olabilmek için çok çabalıyoruz...

Çocuk Kitapları Dizisi No:1

Yazan

Areej Younes

Editör ve Sanat Yönetmeni

Ümit Yaşar Gözüm

Türkçeye Çeviren

Necla Ferhat

Resimleyen

Ferman Aydın-(Ressam)

Tasarım

Pakize Uyaniker

Bir Göçmen Çocuğun Başarıya Yolculuğu,

Edibe'nin Oğlu Talal (Öykü)

ISBN:

Yayıncı Sertifika No

Baskı ve Cilt:

Adres:

Türkçe Basım

Ankara, Eylül 2018

(Birinci Baskı 2017, Arapça, Edibe Oğlu Talal (Ürdün Haşimi Krallığı, Ulusal Kütüphane Dairesi İçerik Numarası,(2017/4/1887) Talal Abu-Ghazaleh Tercüme Dağıtım ve Neşriyat Merkez Matbaaları Amman/Ürdün

www.tagorg.com • tag-multimedia@tagorg.com

ISBN 978-9957-559-16-8

Yazar içerikten doğan tüm yasal sorumluluklarla yükümlü olup söz konusu içerik Ulusal Kütüphane Dairesinin veya başka bir devlet kuruluşunun görüşünü yansıtmamaktadır.)

*Bu kitabın ilk baskı Türkçe yayın hakları İLESAM'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yazar Hakkında

Areej O. Younes

17 Nisan 1987 tarihinde Amman'da doğdu. Ürdün Bilim ve Teknoloji Üniversitesi Ziraat Mühendisliği bölümünden mezun oldu. Beslenme ve Diyetetik alanında yüksek lisans yaptı. Yazılı basın alanında çeşitli dergi ve gazetelerde çalıştı. Çeşitli öykü yarışmalarına katılarak önemli dereceler aldı. Çocuklara yönelik kısa öyküler ile toplumsal ve sosyolojik öyküler yazmaktadır. "Günbatımı Vaktinde" adlı bir öykü kitabı yayınlamıştır.

İçindekiler

Önsöz.....	4
Geleceğimiz kendi seçimimizdir.	5
Hazineyi Bulmak.....	6
Işıldayan Bir Yıldız: Yafa	9
Alghaziah'a Varış.....	12
İlk Okulum.....	14
Lise Yıllarım.....	18
Deneyim Bilimi Destekler.....	20
Sevgi Dolu Torbam	24
İkinci Hazinem	28
Başarıların Başlangıcı.....	32
Dünyaya Açılan Kapım; Ürdün	35
Kimlik Duygusu	38
Geleceğin Liderlerine Sesleniş	40

Önsöz

Biz çocuk kitabı yazarları neden kitap yazarız ki? Sanırım bir yandan hayatta biriktirdiklerimizi okuyucularımızla paylaşırız bir yandan da hayalini kurduğumuz adil ve yaşanabilir bir dünyanın nasıl bir yer olması gerektiğini anlatmaya çalışırız.

Bir çocuk kitabı sadece bir çocuk kitabı değildir. Bir çocuk kitabı umuttur, başlamadır, geçmişle gelecek arasında kurulan köprüdür. Anlatılan her bir hikâyeye, ruhlara ve küçücük yüreklere umut bahşedip iyilik tohumları ekmez sadece. Her hikâyeye, çocuklara kendi yollarını bulmaları için seçenekler sunar, onların kendi içlerindeki gücü fark etmelerini sağlar, kendilerini gerçekleştirmeleri için güç verir ve hayatı anlamlandırmalarına kılavuzluk eder.

Talal Abu Ghazaleh'in heyecan verici yaşam öyküsü Areej Younes'in kelimeleri ile dimağimde buluştuğunda hem hayatın acı gerçekleri ile yüzleştim hem de azmin ve çalışmanın bir insanın hayatını nasıl değiştirdiğini ve dönüştürdüğünü, başka hayatlara nasıl dokunduğunu okuyarak umutla doldum. Tam da bu zamanda insanlığın ihtiyacı olan şey: Geleceğe dair umut...

Bu kitabın okuyucuları, dünyadaki milyonlarca denizyıldızı içinde bir denizyıldızının hayata nasıl tutunduğunu öğrenecekler. Okuyucular kitabı bitirdiklerinde yaşamına tanıklık ettikleri küçük Talal'ın izini sürecekler belki. Bugün neler yaptığını öğrenme ihtiyacı hissedecekler. Onun kurduğu vakıflarla binlerce Filistinli çocuğun ve gencin hayatına nasıl dokunduğu öğrenecekler sonra. Belki benim gibi, küçük okuyucularımızın da yüzüne gü-lücükler yayılacak. Bir kitap kahramanı ile arkadaş olmanın ve onun başarılarına tanıklık etmenin mutluluğunu yaşayacaklar. Bu başarı ve umut hikâyesiyle çocuklar, kendilerine olan inançlarını tazeleyerek "Evet, ben de yapabilirim." diyecek.

Melike Günyüz

Çocuk Kitabı Yazarı

Çocuk Edebiyatı Araştırmacısı

Geleceğimiz Kendi Seçimimizdir...

Canım Okuyucularım,

Çocukluk; büyük bölümünü eğlence ve neşe içinde geçirdiğimiz güzel bir evredir. Ancak Geri getirilemeyecek anılar biriktirdiğimiz ve geleceğe dair hayallerimizi çizdiğimiz yaşamın önemli bir kesiti... Geleceğimiz kendi seçimimizdir. Onun için ya tüm enerjimizi hayalimizi gerçekleştirmek için yönlendiririz ya da boşlayıp uğraş vermeden dileklerle yetiniriz. Eğer hayallerimizin peşinden koşmazsak, bizi çalışkan insanlarla birlikte yeni ufuklara taşıyacak başarı gemisinde yer bulamayız.

Canlarım,

Sizlere bu öyküyü; zorluklara ve sıkıntılara rağmen yaşanan bir başarı örneği olarak sunuyorum. Bu, sizin yaşınızdaki bir çocuğun öyküsüdür. Hiçbirinizin hayal edemeyeceği sıkıntılar çekmiştir. Ancak bu sıkıntılara meydan okumuş ve teslim olmamıştır. Yaşamındaki zorluklardan kendisine, ailesine, ülkesine ve ulusuna bir gelecek yaratmıştır. Çevresindeki herkesin yaratıcı, lider ve başarılı bir deha olarak parmakla gösterdiği önemli bir şahsiyet olmuştur. Sosyal, düşünsel ve insanî alanlarda anılan bir isim olmuştur.

Gelin size küçük Talal'cığın öyküsünü anlatayım... Zorluklardan zafere nasıl ulaşılacağını öğrenelim.

Areej YOUNES

Hazineyi Bulmak

“Güneşi takip eden çiçek, bulutlarla dolu bir günde bile aynı şeyi yapar”

Robert Leighton

Babam “Talal... Talal... Talal...” diye seslendiğinde, üzerine çıktığım portakal ağacının en üstteki dalındaydım. “Buradayım babacığım” diye karşılık verdim. Endişe içinde “Ağacın tepesinde ne arıyorsun?” diye sordu. Güneşin karşısında, iştah açıcı rengiyle ışıldayan, ulaşılması zor bir yerdeki portakalı elimle göstererek, neşeli bir tavırla “şu portakalı koparmak istiyorum” diye cevapladım.

Babam “Dikkatli in” diye seslenerek yanıma geldi. Portakalı koparıp gömleğimin cebine koydum ve ağaçtan dikkatlice inmeye başladım.

Babam güçlü kollarıyla beni tutarak yere çömeldi. Yüz yüze geldiğimizde omzuma sevgiyle dokunarak “Annen senin için endişelendi” dedi. Parlayan gözlerine doğrudan baktım. Her zamanki ciddi duruşuyla “Haydi bakalım, eve gidiyoruz”.

Katlanmış bir kâğıdı elinde özenle tutuyordu. O an merakla “Baba bu kâğıt nedir?” diye sordum.

Babam gülümseyerek, “Sendeki öğrenme merakını sevdiğim için, sana onu göstereceğim” deyip kâğıdı açarak uzattı.

Sıradan bir kâğıt parçası değildi, özenle katlanmıştı. Ortam sessizleştğinde kâğıdı açıp inceledim. Üzerinde adım (Talal Toufek Abu Ghazaleh); doğum yerim ve doğum tarihim (Yafa şehri, 22 Nisan 1938) yazılıydı. Kâğıdın üzerinde farklı şekillerde çizgiler vardı.

Kâğıttaki her şeyi anlamadığımdan babama “Bu hazine haritası mı?” diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek: “Evet bir şekilde öyle de diyebiliriz”.

Tam olarak ne demek istediğini anlatmasını istedim. Ufka doğru baktı ve derinden gelen bir sesle “Bundan 6 yıl önce, sen 4 yaşındayken adına kaydettirdiğim bir arazinin tapusudur.” dedi.

Şaşkın şaşkın bakarak “Hatırladım! Bunu daha önce bana göstermiştin. Ama o zaman okumayı bilmiyordum” dedim.

Gülümsemeye devam ederek sevgiyle “Zekânla gurur duyuyorum Talal”. Gözleri mutlulukla parlayarak devam etti: “Sen artık koca bir adamsın oğlum. Saklaman için sana bir kopyasını çıkarttım”.

Babamın sözleri bana güven ve huzur verdi. İşte o an neden “Toprak da hazine sayılır; hatta kesinlikle en değerli hazinedir” dediğini anladım.

Şakayla “Çok geç kaldık, annen sana da bana da çok kızacak” dedi.

Gömleğimin cebindeki şişkinliği göstererek “Bu portakalı onun için kopardım dalından; buna çok sevinecek ve bize asla kızmayacak” dedim.

Bunu duyan babam öyle bir kahkaha attı ki, sesi bahçenin her yerinde yankılandı.

Kendimden emin ve sakin adımlarla babamın yanına kıvançla gittim. Bir elimle onun güçlü elini tutuyordum, diğer elimle de hazinemi.

Işıldayan Bir Yıldız: Yafa

“Seni kalbimde öldüremediler, o doğallığı ve masumiyetimi bana tekrar geri getirmeni istiyorum. Ey uzak yüz...”

Mahmoud Darwish

Yaz, benim için neşeyle geçen mevsimlerden biriydi. Yaşadığım kent Yafa'nın gökyüzü, ay ve uzaktaki binlerce yıldızla aydınlanıyordu. Ailece damda oturarak yaptığımız gece sohbetlerinin tadını başka hiçbir şey vermezdi.

Yıldızların görüntüsünü seyretmeyi, kayan yıldızın sakince süzülerek önce aydınlanıp sonra sönüşünü izlemeyi seviyordum... Gökyüzünü merakla izlediğimi gören babam “Bana öylesine çocukluğumu hatırlatıyorsun ki Talal...” deyince, annem şefkatle bakarak, gururlu bir ses tonuyla “İnşallah büyüdüğünde senin gibi olacak” diye karşılık verdi.

Babam, anneme dönerek “Edibe, oğlumuz yaşamında, işinde hep ahlaklı ve edepli olacak”.

Annem, babamın övgü dolu sözlerinin verdiği coşkuyla gülümsedi, sonra ortamı mutlu bir sessizlik kapladı. Ta ki, ben heyecanla “Babacığım, sen de gökyüzünü sever miydin?” diye soruncaya kadar. Babam kendinden emin bir şekilde vurgulayarak “Evet, hala da seviyorum, o benim ilham kaynağım” dedi.

Annem kıvançla “Talalcık, baban daima yükseklerle bakar. İş hayatında zeki ve erdemli bir tüccar olarak çevresine örnek olmuştur. Bunun için, insanlar arasında iyi biri olarak tanınır”.

Babamın sessizliği alçakgönüllülüğünü pekiştirirken, ben gururla ona sarılıp, öptüm.

İşinde güç, sabır ve benzeri olmayan bir ciddiyet sergileyen babamın gözlerinde; hep sevgi, samimiyet ve eksilmeyen iyilik duygularını görürdüm...

Evimizin damında ailece yaptığımız sohbetleri uyku için noktalamamızda, yatağımda yüzüm gökyüzüne dönük uzanmayı severdim. Uykuya dalmadan önce, düş yıldızını gökyüzünden koparıp yüreğimde saklardım.

Sabahları güneş doğmadan önce babamın “Kalk hemşerim!” sesine uyanırdım. Türkçe olan bu sesleniş “Uyanın askerler” anlamında kullanılırdı. Çok erken diye sızlanmaya, hele

onu ikna etmeye hiç çalışmazdım; çünkü Allah'ın, rızıkları her sabah erkenden dağıttığına dair güçlü bir inancı vardı!

Hayatımız huzurlu ve neşeli geçiyordu, ta ki o akşama kadar...

Her akşam olduğu gibi yine ailece damda oturuyorduk. Aniden hoparlörlerden yükselen seslerle ürperdik. Güvenlik sebebiyle yapılan askeri tatbikat için herkesi evlerden çıkmaya çağırıyorlardı.

Hızla evden çıktık, sokaklar aynı çağrıya uyup evlerini terk eden insanlarla doluydu. Bu çağrının bizleri-Filistinlileri göç ettirecek Siyonist düşmanların oyunundan başka bir şey olmadığını çok geç anladık. Aldatıldığımızın farkına vardığımızda evlerimizi boşaltmış ve yollardaydık.

Annem gerekli eşyalardan oluşan küçük bir bohçayı; babam da evrak, defterler ve bazı hafif malzemeleri taşıyordu. Ben ise hazinemi; babamın bana verdiği yerin tapusunu...

Tüm sevinçleri arkamızda bırakarak evlerimizden çıkmaya, hatta şehrimizi terk etmeye zorlanmıştık. Geride; yemyeşil manzarasıyla, tertemiz gökyüzünü kaplayan portakal kokusu ile bizi doyuran Yafa'dan ayrılmanın üzüntüsünden başka hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Yafa bizim için artık yıldızlardan daha uzaktı. Ama kalbimizin bize yakın olduğu kadar da yakındı.

Kalabalıkla birlikte bir yük gemisine bindirilmek üzere limana götürüldüğümüzde kaygılanmaya başlamıştım. Babamın yüzüne bakarak endişe ile art arda sorular soruyordum; "Bu gemi bizi nereye götürecektir? Bu bir yük gemisi değil mi, biz yolcuları nasıl taşıyacak?". Babam, elimi alışkın olmadığım bir güçle sımsıkı tuttu. "Kaygılanma oğlum, bizi mutlaka bir yere götürecektir". Sesinde gizlemeye çalıştığı derin bir hüznü hissediliyordu.

Anneme yöneldiğimde, "Korkma Talal'ciğim, bak birlikteyiz ve hep yanında olacağız" diyerek sanki yüreğindeki korkuyu atmam için güçlü olmamız gerektiğini anlatıyordu.

Bir insan seli ile bizi nereye götüreceğini bilmediğimiz o gemiye biniyorduk. Gemi hareket etmeden önce Yafa'ya veda edercesine baktığımı fark eden annem, bana yaklaşıp göz yaşımı sildi. Gözlerime bakıp "Yakında şehrimize, yuvamıza döneceğiz, üzülme" dedi.

Annemin sözleri benim için hep güven kaynağı olmuştur. İlk kez o gün çocuksu bir sezgiyle kendimi güvende hissetmemiştim. İçimdeki ses Yafa'ya kavuşmamızın uzun süreceğini söylüyordu.

Alghaziah'a Varış

“Öğrenme ile başlayan yönelim, mutlaka kişinin gelecekteki yaşantısını belirler”

Platon (Eflatun)

Gemi, yolcularını Lübnan'da indirdiğinde yorgun bir halde annemin elini tutuyordum. İçimde gitgide büyüyen bir his; çok sabır gerektirecek, zorlu bir yola girdiğimizi söylüyordu.

Lübnan'ın güneyindeki Alghaziah'a Köyü'ne götürüldük. Burada bizi, babamın ticaret yaparken tanıdığı köyün muhtarı Hacı Rıza Halife karşıladı. Filistinli göçmenlere tahsis edilen çadırlarda kalmamızı istemediğinden bizi evinde ağırladı.

Hacı Rıza, cömert ve güzel ahlaklı örnek bir insandı. Ne zaman köydeki bakkala gitsem, sahibi bana kibarca davranıp “Hacı Rıza sana ve ailene iyi bakmamızı söyledi” derdi.

O zaman “göçmen” sözcüğünün gerçekte ne hissettirdiğini tam olarak anlayamamıştım. Çünkü annem ve babam sürekli Yafa'ya döneceklerini söyleyerek umudumuzu kaybetmememiz gerektiğini öğütüyorlardı. Ancak zaman geçtikçe dönüşümüz, gerçekleşmesi zor bir rüyaya benzemeye başlamıştı. Öyle ki göçmenlik, ileride bu durumu değiştirebilmek adına kabullenmemiz gereken bir gerçek haline gelmişti.

Hayata bakışımız büyük değişiklik göstermişti. Annem ile babamın yüzündeki o mutlu bakışlar ve hoşnut gülümsemeler yitip gitmişti. O zaman kararlı bir şekilde kendime söz verdim; ‘Onların umut ışığını ve başarı sevincini geri getireceğim’ diye.

Günlerden bir gün...

Annem, mercimek tanelerini ayıklayıp temizlerken yanına oturdum. Çocukluğun verdiği duygu yüküyle “Anneciğim, üzgün olduğumu biliyorum” dedim.

Annem, derin bir kederle “Hepimiz öyleyiz Talal’cık. Vatanını kaybetmek demek elindeki en değerli şeyi kaybetmek demektir” diye karşılık verdi.

Üzütüsünü biraz hafifletmek için “Ailem için ne yapabilirim? Hakkımı, toprağımı ve vatanımı nasıl geri alabilirim? Düşmanım ile nasıl yüzleşebilirim? Gülümsememi ve sevincinizi size nasıl geri verebilirim?” dedim.

Annem elindeki tabağı kenara bırakıp beni sıkıca tuttu. Gözlerimin içine o ana kadar görmediğim kararlılıkla bakarak: “Bilim... Evet, oğlum bilim; kendini yetiştirmek ve milletini şahlandırmak için izleyebileceğin en hayırlı yoldur” dedi.

Annemin kararlılıkla kurduğu bu cümlelerin, hayatım boyunca üzerimdeki etkisi çok büyük olacaktı. Anneme söylemeden önce, kendime söz vermeliydim. Bu kısa zaman aralığında düşüncelerim, birbiriyle yarışıyor adeta. Sonra kendisine dönerek “Söz veriyorum anneciğim, hayatımı bilime adayacağım” dedim.

İlk Okulum

“Sevgi olmadan bir şeyler veremezsin, affedici olmazsan sevemezsin”

Ibrahim Elfiky

O andan itibaren kendimi, verdiğim sözü gerçekleştirmeye adadım. Derslerimi düzenli ve özenli çalışmaya başladım. Alghaziah’a epeyce uzakta olan Sayda’daki Amerikan Protestan Okulu’na kaydoldum. Okula her şart ve hava koşulunda yürüyerek gitmek zorundaydım.

Derslerimden ne zaman yüksek not alsam, kâğıdımı anne ve babama göstermek için özenle saklardım. Buluşunca da notlarımı gösterip gözlerindeki sevinci izlerdim. Babam okula ziyaretime geldiğinde anlatılması zor bir mutluluk duyardım. Öğretmenlerim ahlaklı davranışlarımı, zekamı ve bilime olan sevgimi ona anlatırlardı. Bütün bunları önemserdim. Çünkü yaptığım her şeyin ailemi temsil ettiğini düşünüyordum. Başarının beni, hep kalbimde ve düşümde büyüyen Yafa’ya ve Filistin’e daha da yakınlattığına inanıyordum.

Ancak bilim yolculuğumda işim hiç kolay değildi. Ailemin geliri yetersizdi. Bunun için şikâyet etmeden, söylenmeden az ile yetinmeyi öğrenmeliydim... Çünkü ailemin kendisini yetersiz hissetmesini, özellikle de babamın bu yüzden ruhen etkilenmesini istemiyordum. O göç etmeden önce zengin bir tüccar ve ailesinin hiçbir ihtiyacını eksik bırakmayan bir babaydı.

Bu zorlu süreç; ailemin sevgisini, saygısını ve çevremdekilerin güvenini kazanmanın önemini erken yaşta fark etmemi sağladı.

Sahip olduklarım sınıfımdaki yaşlılarımla karşılaştırıldığında yetersiz olmasına rağmen kendime güveniyordum. Annemin örtündüğümüz yün battaniyelerden Kış için diktiği paltomu utançla değil, gururla giyiyordum. Günlerden bir gün paltomu giyip evden çıkmak üzereyken babam omzumu övünç ve gururla sıkarak “Geleceği gözlerinde görüyorum Talal; lider ve bilge bir adam olacaksın; hayatta önemli bir görevin olacak. Neden biliyor musun?” dedi.

Sessizce ve hayranlıkla ona bakarken “Çünkü sen, daima büyük kişilikleri doğuran Filistin’in oğlusun” diyerek tamamladı konuşmasını.

Babamın sözlerini aklıma kazımıştım, uzayıp giden yol boyunca yürürken tekrar edip duruyordum. Günün yorgunluğunu ve gösterilen çabayı hafifletmesi için annemin azık olarak hazırladığı, içinde bir parça peynir olan pide bir elimde; diğer elimde ise düşlerim: Başarıya ulaşabilmem için yola devam etmemi sağlayan kitaplarım vardı.

Günlerden yağmurlu bir günü hatırlıyorum. Okula ulaştığımda sırlıklamdım, üzerimden sular damlıyordu. Sınıfa girdiğimde öğrenciler kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Ama ben yaşanan bu ana üzölmek bir yana gülümsemiştim. Arkadaşım Muhammed yaşananlar karşısında sessizliğini koruyamayarak sınıfa dönüp “Alay ettiğiniz arkadaşımız, iki saatten fazla süren bir yolu yürüyerek geliyor. Onun çektiklerini çekebilirseniz alay etmeye devam edin; ama aynısını yapamıyorsanız, saygı gösterip susun” diye haykırmıştı.

Sınıf bir anda sessizliğe bürünmüştü. Ardından hepsi birden ayağa kalkıp alkışlarıyla bana destek olmuşlardı.

Ders arasında, bana dostça ve kardeşçe verdiği destekten ötürü Muhammed’e teşekkür etmiştim. Yere oturup bizi doyurmaktan uzak yemeğimizi paylaşırken bana “Benim söylediğim sıradan bir şeydi. Ancak senin verdiğin mücadele sıradan olmayan bir şey” demişti.

Muhammed ile arkadaşlığımdan ve paylaşımlarımızdan hayatın; ancak paylaşarak güzelleştiğini öğrendim. Ayrıca dinin özünün sevgi olduğunu; din ayırımı yapmaksızın herkesin birbirini sevmesinin ne denli önemli olduğunu Hıristiyan okulundaki bir Müslüman olarak öğrendim.

Talal Abu Ghazaleh, 1951

Lise Yıllarım

“Sağlam irade, yolu kısaltır”

Brezilya Atasözü

İlköğretimimi tamamladıktan sonra, içimde gitgide büyüyen bir hayalle “Makassed İslamî Lisesi”ne kaydolmak istiyordum. Ancak pek mümkün görünmüyordu. Çünkü okulun ücreti çok yüksekti, benim ise tek kuruşum yoktu.

Ailemin okul ücretini karşılayacak parasının olmadığını biliyordum. Fakat beni daha büyük bir azimle bu hayale bağlayacak birine ihtiyacım vardı. Sakin bir aile ortamında anneme bu hayalimden söz ettim. Annemin dalgın bakışları bana bir miktar para bulmanın yollarını aradığını gösteriyordu. Ancak o zamanlar bu durum, içinden çıkılmaz bir işti. Yüzünde beliren o üzüntüyü ve çaresizliğini hayatım boyunca hiç unutamadım. Kendisine yanaşıp “Senden sadece dua etmeni istiyorum” anne dedim. Gözlerinden süzülen yaşları silerek, iki elini gökyüzüne kaldırıp “Allah işini rast getirsin, yolunu açık etsin, başarı ve üstünlük yoluna adımlarını yaklaştırsın Talal” diye dua etti.

O gece gözümü kırpmadım, annem, babam da uyuyamadılar. Namaz kılarken benim için ettikleri duaları işitiyordum. Babam, anneme “Onun için dua et Edibe” diye rica ediyor o da babama: “Sen de Tefik” diyordu...

Sabah okula gitmek için anneme ve babama hoşçakalın dedikten sonra evden çıkarken, babam elimi kavrayıp beni teşvik edercesine “İsteddiği bir şeye inanan kişinin yolunda hiçbir engel duramaz” diyerek uğurladı.

Yol boyunca, randevu aldığım okul müdürü Muhammed Selam Bey ile konuşacaklarımın senaryosunu düşünüp durdum. Maddi durumumuzun yetersizliğine rağmen okula kaydolmak için onu ikna etmem gerekiyordu. Odasının kapısına vardığımda; üstümü başımı düzeltip kapıya tıklamadan önce derin bir nefes aldım. Kapıyı çaldım, içeri girmemi söyledi. Sessizce karşısına oturttu ve “Buyur evladım, önemli bir konuda benimle görüşmek istediğini söylemişsin, konu nedir?” diye sordu.

Bütün gücümle “Bu okulda okumak istiyorum, ancak bunun için yeterli paramız yok” dedim.

Müdür masasına dayanarak ilgiyle “Sen yasaları biliyor musun?” diye sordu.

Müdüre doğru yaklaşarak ciddi ve saygılı bir tavırla: “Sizden karşılıksız burs istiyorum. Bunun içinde size birincilik derecesini alma sözü vermeye geldim. Eğer dereceye girebilirimse okula devam ederim, başarısız olursam borcumu taksitler halinde öderim”.

Müdür, oturuşunu düzelterek hayretle bana bakıp sevecen bir ses tonuyla “Sen meydan okuyabilecek güçte misin?” diye sordu.

Huzurlu bir inançlının özgüveni ile “Evet, Allah’ın izniyle” dedim.

Odasından ayrılmadan önce elimi sıkarak okul Müdürü “Okuluna hoş geldin” diyerek bilim yolunda hedefime bir adım daha yaklaşmamı sağlayacak kapıyı aralamış oluyordu.

Bu haberi ailemle paylaştığımda çok sevinip mutlu olacaklarını düşündükçe, adeta uçuyordum. Hayatımdaki dönüm noktalarından ve beni başarıya ulaştıracak meydan okuma merdivenindeki büyük adımlardan birisi olmuştu. Hem de tırmanmak için çaba harcamaktan hiç çekinmeyeceğim bir merdiven...

Deneyim, Bilimi Destekler

“Yaşamında başarılı olmak istersen, azmi, samimi arkadaşın; deneyimi, bilge danışmanın; dikkati, ağabeyin; umudu ise koruyucu dehan yap.”

Joseph Adisson

Verdiğim sözü yerine getirebilmek için, düzenli olarak derslerime çalışıyordum. Öyle ki, artık en yüksek puanları almak bana yetmiyordu. Kuran’ı Kerimi ezberleme konusunda da öne çıkmıştım; ayrıca tilavet ve tecvitli bir şekilde okumayı da öğrenmiştim. Hatta diğerlerine hiç benzemeyen bir ödül de kazandım.

Arkadaşlarım yarışmayı kazandığımı öğrendiklerinde, etrafımda toplanarak beni kutladılar. Tıpkı gökyüzünde parlayan bir yıldızın bakışlarına bakarak bana bakıyorlardı. Yüreğim sevinç ve huzurla dolmuştu.

Ödül olarak verilen takdir belgesinin yanında, hayatımda ilk defa sahip olacağım bir kol saati de hediye etmişlerdi. Anlatılmaz duygular içerisinde, ilk basamaklarını tırmandığım yükselen bir merdiven görüyor ve Allah’a şükrediyordum.

Eğitimi aksatmadan aileme yardım etmek düşüncesiyle, aynı zamanda çalışmaya başlamıştım. İlk işim dondurma satmaktı. Sırtımda dondurma sandığını taşıyıp dolaşarak “Çubuklu dondurma” diye bağırdım. Ta ki, son dondurmaya kadar devam ederdim.

Yine güneşin ortalığı kavurduğu bir gün, dondurmaları satmak için bağırdığım bir anda çocuklar etrafımı sardılar. Ancak uzakta oturup diğerlerini seyreden bir çocuk dikkatimi çekti. Çocuklar dondur-

malarını alıp gittikten sonra, işaret ederek yanıma çağırdım. Gelince kendisine bir dondurma uzattım, fakat almayı reddetti. “Dondurma sevmez misin?” diye sorduğumda, başını önüne eğerek “Seviyorum ama alacak param yok” diye cevap verdi. Kendisine gülümseyerek “Bu benden olsun. Eğer arkadaş olmamızı istiyorsan, bunu arkadaşlığımızın başlangıcı olarak kabul et.” dediğimde, tanışmak için elini uzatarak: “Adım Halit” dedi. Ben de kendimi tanıttim. Küçücük yüzündeki mutluluğu gördüğümde yaşadığım duyguları anlatamam. Dondurmayı aldıktan sonra, teşekkür ederek uzaklaştı. O günden sonra beni her gördüğünde yanıma gelip, dondurmalarımı satabilmem için, benimle birlikte bağırıyordu.

Birikimlerim az olsa da, başkalarına yardım etmenin görevim olduğuna inanıyordum. Çünkü benim için az olanın, başkaları için çok olduğuna tanık oluyordum. Ayrıca yaşadıklarımın, fedakârlığın sınırları olmadığını öğretmiştim. Ne kadar çok paylaşırsan, Allah da sana o kadar çok veriyor.

Bir süre sonra dondurma satma işini bıraktım. Halit’i de artık daha az görüyordum. Ama arkadaşlığımız devam ediyordu. Onu görmesem bile hatırası benimle yaşıyordu.

Beyin gücüme ve toplamadaki yeteneğime güvenen bir arkadaşım, sebze halinde muhasebeci olarak çalışabileceğimi söylediğinde aklıma yatmıştı. Her gün şafakla kalkıp hale gider, perakende alıcılar için toptancıdan alınacak sebze sandıklarının maliyetini hesaplardım. Bu iş sabah saat yediye kadar sürerdi. Sonra eve dönüp yıkanıp, giysilerimi değiştirerek okula gitmeye hazırlanırdım.

Her sabah annemin duaları bana eşlik ederdi: “Talal’cığım, Allah seni başarılı kılsın”. Ben de elini öpüp gönül rahatlığıyla yola koyulurdum.

Okula vardığımda işle ilgili düşünceleri aklımdan çıkarıp, bilim yapmaya odaklanırdım. Her duyduğum, okuduğum ve gördüğümü araştırır, hocalarımızın bizi yönlendirdiği konularla ilgilenirdim. Bu anlara tanık olan Muhammed şaka yollu “Tıpkı radar gibisin. Geleni, gideni yakalamadan geçmiyorsun” derdi. Ben de ona sataşarak “Sen de radarsın. Ama aramızdaki fark nedir biliyor musun? Derdim.”

“Nedir?” diye sorduğunda “Sen bozuk bir radarsın” der demez, Muhammed beni yakalamak için okulun bahçesinde peşime düşer, bu hoş kovalamacalara kahkahalarımız eşlik ederdi.

Günlerim diğer öğrencilerininki gibi sona ermezdi. Okuldan döner dönmez, İngiliz dili ve edebiyatı ve Shakespeare üzerine özel ders vermek üzere yola koyulurdum. Bu sayede İngilizceden Arapçaya tercüme ve metinlerin yorumlanması konusundaki yeteneklerimi geliştirdim.

Çalıştığım yerler arasında en ilginç olanı, çarşıdaki müzik plakları satan dükkandı. O dönemde müthiş ve gizemli bulunan müzik dünyasını tanımaya başladım. Klasik müziğe hayranlığım artmıştı. “Beethoven”ın o meşhur parçaları ki, onlarla değişik ve güzel bir âleme daldardım. Ya “Mozart”ın müziği; ruha ve zihne doğru hafifçe süzülürdü... Başlangıçta, müşterileri satın alma konusunda ikna etmek amacıyla dinlediğim müziğe, zamanla âşık olmuştum; artık hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı.

Ancak bu işim çok uzun sürmemişti. İş yeri sahibi, işimi oğluna verecekti. Zannedersen bana ödediği az miktardaki ücretten tasarruf etmeye çalışıyordu. Bunun için üzüldüm ve kırıldım; çünkü o az ücret bile bizim için çoktu. Bir de müziği çok sevmiştim. En azından, plak satın almadan veya kiralamadan, daha fazla müzik dinleyebilmek için devam etmek isterdim.

Eşyalarımı toplayıp çıktım dükkândan. Attığım her adımda çaresizlikten uzaklaşıp, yeni çalışacağım ve yoluma devam etmemi sağlayacak başka bir iş bulmak için plan yapıyordum.

Çalıştığım farklı işler bana sıkıntı vermekten çok, başarıya giden yolda gereken deneyimi kazanmamı ve çektiklerimi refaha dönüştürmemi sağladı.

Sevgi Dolu Torbam

“Hayır, Allah’ın seçtiğindedir”

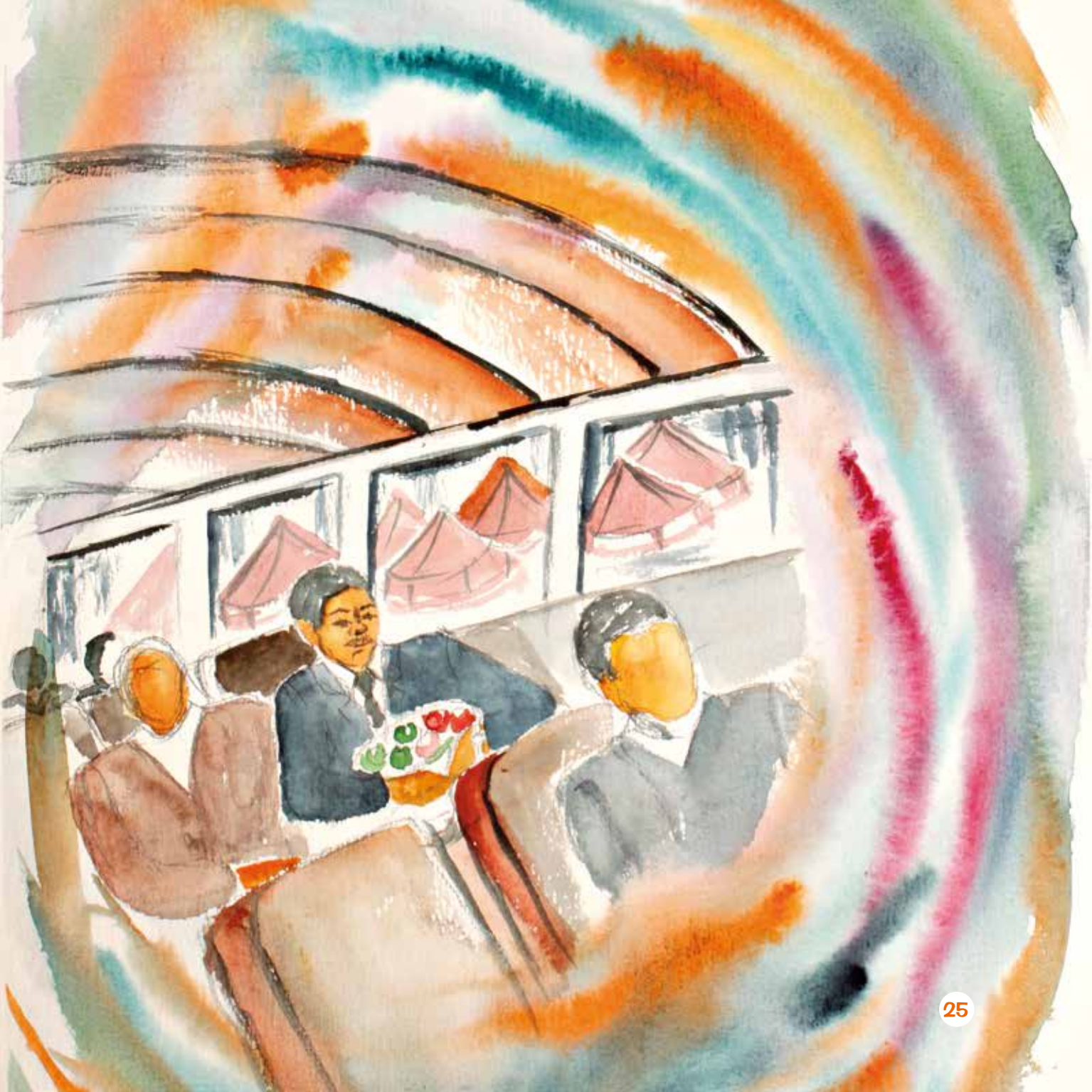
Liseyi başarı ile bitirdiğimde, belirlediğim yeni hedeflere ilerlerken iddialı olmanın, beni daha büyük başarılarla taşıyacağına inanıyordum. Farklı üniversitelere kayıt başvurusunda bulunmaya başladım. Bilim yolculuğumu sürdürmek için sabırla beklerken Beyrut’taki Amerikan Üniversitesi’nden tam burslu öğrenim hakkı kazandığıma dair bir mektup aldım. Üniversite, eğitim masraflarımı, barınmamı, kitaplarımı hatta yemeğimi bile karşılamayı öneriyordu. Lübnan’daki liseler arasında yapılan sınavda birincilik elde ettiğim için bu bursu almaya hak kazanmışım. Hep yaptığım gibi ilim yolculuğumda yeni kapılar açan Allah’a yürekten şükretmişim. Şükretmenin nimeti sürekli hale getirdiğini ve arttırdığını öğrenmişim.

Üniversiteye kabul sınavını geçmek için hazırlanmaya başlamışım. Başarı ortağımdı; bu da eğitimimi kısa sürede tamamlamama yardımcı olmuştu. Başlangıçta hangi alanda uzmanlaşacağıma karar verememişim. Önümde iki seçenek vardı: Edebiyat Fakültesi’nde İngiliz dilinde ya da işletmede uzmanlaşmak. Bir süre düşündükten sonra edebiyat fakültesine başvurarak İngiliz dili ve edebiyatı okumaya niyetlendim. Ancak bizler bir şey ister ve dileriz ama Allah bize farklı bir yol seçer.

Kayıt yaptırmak için okula gittiğimde bu bölümün kayıt masası kapanmıştı. Önümde ikinci seçenekten başka bir yol kalmamıştı; o da Ticaret/işletme idi. Şaşkındım ve kendimi karar vermek için yetersiz hissettim. Düşüncelerini önemseydiğim arkadaşım Gandhi ile buluştum.

Gandhi bana “Farklı yeteneklere sahip birisin. Ticaret Fakültesi’ni seç, senin orada da harikalar yaratacağından eminim” diyerek özgüvenimi yeniden kazanmamı sağladı.

Ticaret okumam için babamın beni ikna etmeye çalıştığını, hatta Allah’ın bana hayırlı olanı nasip etmesi için dua ettiğini hatırladım. “Allah’ın seçtiği hayırlıdır” diyerek, gerekli belgeleri hazırlayıp kayıt işlemlerini tamamladım.

Üniversite, hayatımda yeni ve farklı bir açılım oldu. Zamanımı ve enerjimi iyi değerlendirek bana verilen tüm işlerde seçkin biri olmak için elimden geleni yapıyordum. Hedeflerime ulaşmak için hareketli bir yaşamı seçmiştim ve geriye dönüşü yoktu.

Filistin'imizin haritası hep gözümün önünde idi. Mısır Sanat ve Edebiyat Dayanışma Yüksek Konseyi'nin düzenlediği kısa öykü yarışmasına "Lanetli Yankı" adlı bir öykü ile katıldım. Konusu, vatanım Filistin'in yaşadığı trajediydi. Öykü, baba ile oğul arasında geçen diyaloglardan oluşuyordu. Baba, Filistin'in yitip gittiğine ve halkının dağıldığına inanıyordu.

Oğul ise "İsrail'in, denizdeki dalgaların sürükleyerek temizleyeceği bir süreç olduğuna inanıyordu. Bu öyküm birinciliği kazanmıştı. Öyküyü öven bir takdir belgesinin yanında Beş Yüz Mısır Cüneyhi para ödülü de kazanmıştım. Benim için onurlu ve büyük bir ödüldü.

Takdir belgesini ve para ödülünü alarak eve doğru yola koyulduğumda, kalbim sanki başarı sevinciyle dans ediyor ve ailemin hasreti ile atıyordu. Annemin, babamın ve kardeşlerimin gözlerindeki sevinci görmek için trenin daha hızlı gitmesini arzuluyordum. Bu küçük mutlulukla, zorlu yılların ve yaşanılan acıların birazını silmek istiyordum.

Okulda yemekle birlikte verilen meyveleri, bir torbada biriktirdim. Hafta sonunda torbam çeşitli meyvelerle dolardı. Ailem, işimde ve okulda geçirdiğim yorucu bir haftanın sonunda, bu meyveleri onlarla paylaşmak için biriktirdiğimi ve hiçbir lokmamı boşa harcamadığımı bilirdi.

Annem sıcacık eliyle yüzümü okşayarak "Canım Talal'ciğim, sen her gün yoruluyorsun; meyveye bizden daha çok ihtiyacın var" dediğinde,

Babam övünçle "Oğlun koca adam oldu. Gün geçtikçe daha da olgunlaşıyor" diyerek gönlümü okşardı.

Ailemle küçük küçük torbamdaki meyveleri paylaşmak bana mutluluk veriyordu. Hepsi, bu sıradan ikramımın verdiği büyük sevinçle etrafımı sararlardı. Bu sevinçleri, onlara olan sevgimin derinliğini gösterdiğim meyvelerin tadına bakmalarında gizliydi.

İkinci Hazine...

“Kolların birleştirilmesi vatani inşa eder; kalplerin birleştirilmesi ise sıkıntıları hafifletir”

İskoç Atasözü

Üniversiteden mezun olduğum gün, hasat günü gibiydi. Yorgunluğun, çabanın, uykusuzluğun ve aileden ayrı olmanın geride kaldığı bir hasat... Öyle ki, mezuniyeti beklediğim geceyi, bir yandan çok şeyler paylaştığım arkadaşlarıma ve öğrenim hayatıma veda edeceğim için, diğer yandan rüyalarımın gerçek olacağı düşüncesiyle uykusuz geçirmiştım.

Mezuniyet gecesinde arkadaşlarım etrafımı sararak sohbete başladılar. İçlerinden birisi “Talal, diplomanı nereye asacaksın?” diye sordu,

Bir başkası gülererek “Sanırım Talal bunca çabadan sonra, onu kasalardan birine kapattıp üzerini kilitler” diye cevapladı.

Bense gülümseyerek “Tabii ki hayır” dedim.

“Peki, onunla ne yapacaksın?” diye sorduklarında

Uzaklara bakıp keskin ve kararlı bir ifadeyle “İş aramaya başlayacağım” dedim.

Hepsi neşeyle “İşte Talal bu! Hırs ve azim onun diğer adı...” diyerek beni onurlandırdılar.

Diplomamı elime aldığımda ikinci hazinemi elde etmenin mutluluğunu yaşadım.. İlk hazinem babamın üzerime kaydettirdiği, hatta bir kopyasını çıkarttırıp çocukken elime tutuşturduğu tapuydu.

Diplomama onlarca kez bakıp bakıp düşündüm. İçimde, medeniyetimizin yeniden şahlanacağına dair güçlü bir inanç vardı. Ancak annemin bana her zaman dediği gibi, bilim olmadan bu rüyanın gerçekleşmeyeceğinin de farkındaydım...

Üniversiteden mezun olduktan sonra, değişik işlerde çalışmak üzere farklı şirketlere başvuruyu yaptım. Ancak hepsi olumsuz oldu. Gerekçeleri yeni mezun olmamdı. Ama yılmadan usanmadan kendime uygun iş arayışına devam ettim. Asla hayal kırıklığına uğramadım,

aksine bu reddedilişlerin birer kabul olduğunu düşündüm. Aldığım olumsuz yanıtlar yeni başvurular yapmam ve ilerlemem için itici güç oluyordu.

Ailem beni adeta törenle ve mutlulukla karşıladığında çarşıdan yeni gelmişim. Babam sevinçle “Kutlarım oğlum” dedi. Annem de beni öperek: “Talalcığım, sana sıkıntıdan sonra ferahlık gelir dememiş miydin!” dedi. Bu karşılamayı, anne ve babamın sözlerindeki gizi anlayamadığım için kardeşlerimin yüzüne bakıyordum ki, babam “Kuveyt şirketlerinden biri iş başvurunu onayladı” diyerek müjdeli haberi verdi. Habere çok sevinmişim. Yola çıkmak üzere valizlerimi hazırlarken Allah’a benim için hayırlı olanı gerçekleştirmesi için dua ettim.

Karışık duygular içerisinde ailemle vedalaşıyordum. Babamla vedalaşırken üzgün bir ses tonuyla “Biz Filistinlilerin alınına sevdiğimizden ayrılmanın acısı yazılmış” dedi. Sözleri etkileyici ve acı vericiydi. Kuveyt’e doğru yola çıkmadan önce babamı ellerinden, annemi de alınından öptüm. Annemin “Allah seni korusun ve işini rast getirsin canım benim” duaları gurbetin zorluklarına dayanmam için bana hep güç veriyordu.

Şirkette çalıştığım sürece, ülkemini iyilik elçisi olmaya kararlıyım. Her türlü zahmete, işin zorluklarına ve alışkın olmadığım havanın sıcaklığına katlanıyordum. Klima almaya yetecek param da yoktu. Klima ve diğer harcamalarımın tasarruf etmek için, şirkette fazla mesai yaparak iş sonrası zamanımı değerlendirmeye karar verdim. Böylece hem şirket işlerini yapıyor hem de klima masrafından kurtulmuş oluyordum.

Yıllar sonra şirketten ayrılırken gidişim sıradan olmamıştı. Eşyalarımı toplayıp şirketten ayrıldığım sırada, eşyalarını toplayıp benimle işten ayrılmaya hazırlanan iş arkadaşlarımı görünce çok şaşırılmışım. Onları kararlarından caydırmaya çalışıyordum. Çünkü bir işyerim olmadığı gibi, onlara maaş ödeyecek durumda da değildim. Ancak onlar ısrarla: “Biz senin yeteneklerine ve fikirlerine güveniyor ve başarılı olacağına inanıyoruz” dediler.

Bana verdikleri destekten ötürü büyük bir övünç ve takdirle “Hep birlikte başaracağız demek istediniz” diyerek teşekkür ettim.

Elimi onlara uzattım, her biri elini, elimin üstüne koydular... Evet... Birbirine kenetlenmiş elleri ayırmak zordur.

Başarıların Başlangıcı...

"Emek veren karşılığını bulur"

Arap Atasözü

İşe, birlikte hızlı ve zorlu bir başlangıç yaptık. Ben de mütevazı arabamı, gezici (mobil) bir ofise çevirdim. Bazı dost ve tanıdıkların da desteğini aldım. Bunlardan birisi olan Abdelaziz Alshakhshir Bey işyerinin bir odasını çalışmam için bana ayırdı. Mary Hayek Hanım ise sahip olduğu tüm altınlarını bana vererek projemde değerlendirmemi istedi. Bunlar gibi daha pek çok arkadaş benimle birlikte, maaşsız olarak çalışarak destek oldular.

Arkadaşlarım bana büyük bir sorumluluk yüklemişlerdi. Bunun bilinciyle kendime onları hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair söz vermiştim. İş dünyasında, şirketimizin adını düşünsel ve toplumsal alanlarda yükseklere taşıyan başarılar birbiri ardına sıralanmıştı.

Hayat, 'bugün yaptığımız her şeyin, yarın için bir ön hazırlık olduğunu' bana öğretmişti. Bu yüzden gerek iş, gerekse özel yaşantımızda gelişmeleri sürekli takip etmeliyiz.

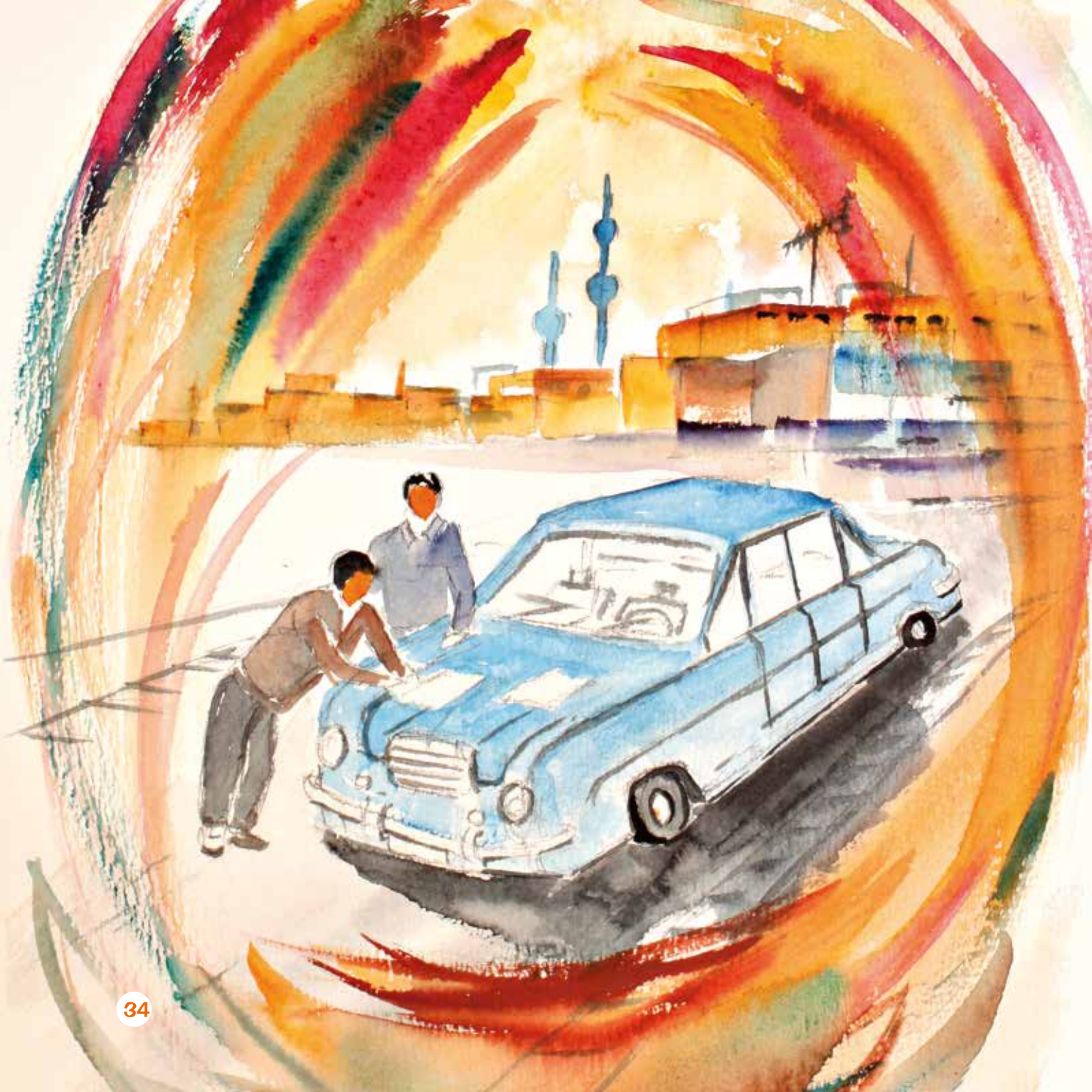
Ayrıca hayat bana; davama her zaman inanmamı ve topraklarıma olan sevgime bağlı kalmamı öğretti. Kimlik mücadelesi, milletlerin ilerleyişi, hakların alınması yalnızca silahla olmuyor. Bilim, düşünce ve kültürle de düşmana karşı üstünlük sağlayarak da oluyor.

Hayatım acı deneyimlerle geçti; vatanımı, istikrarımı, rahatımı yitirdim. Yaşıtlarım uyurken ben uyanıktım, başkaları dinlenirken ben çalışıyordum.

Son anlarına kadar başarımla ve yükselişim için duacı olan anne ve babamı (Allah'ın takdiriyle) kaybetmiştim...

Tüm bu sıkıntılar beni yıldıramadı, azmimi kıramadı. Aksine gücümü arttırıp, başarıya odaklanmam konusunda azmettirdi. En çok da Yafa'ya, çocukluğumun geçtiği evimize dönme konusundaki hak arayışında kararlı olmamı sağladı.

Ailemin evi bugün hala Yafa'nın ortasında durmakta ve faciaya tanıklık etmektedir. Kapısının üzerinde babam Hacı Toufek Abu Ghazaleh'nin adı kazanmış olarak durmakta ve anahtarı ailemde. Annem anahtarı hep bağrında, kalbinin yanında taşıdı. Hasta yatağında iken onu ablamıza verdi. Bugün ise küçük kız kardeşim onu gururla yanında taşıyor.

Dünyaya Açılan Kapım; Ürdün

“Ürdünlü, başarısızlığı kabul etmeyen, imkânsıza meydan okuyan ve onu yenebilen kişidir”

“Vatandaşlık ve aidiyet bu vatana sunabildiklerimizdir; ondan alabildiklerimiz değildir”

Kral Abdullah II. Bin Al Hussein

Halkıyla kaynaştığım, birçok dost edindiğim ve gençlik yıllarımı geçirdiğim sevdiğim ülke Kuveyt'ten ayrılmak durumunda kalmıştım.

1990 yılında beni, gururla taşıdığım vatandaşlığı ile taçlandıran Ürdün'e dönüş için hazırlanırken aklımdan geçen düşünce "Ürdün benim yönümdür" idi. Artık oradaki ofisimde çalışmak istiyordum.

Bu yeni yol haritası karşısında oluşan çekincelerimi giderecek ilkeleri kendime ısrarla tekrarlıyordum. "Yeni bir adım atarken başarısızlıktan korkmamalıyım. Ki, yaşam üç durumla özetlenebilir: 'bunu belki yapabilirim', 'bunu yapabilirim' ve 'bunu mutlaka yapmalıyım.'" Çünkü "Kişinin ayağı vatanında ekilmiş olmalı, ancak dünyayı gözleriyle keşfetmeli" felsefesine inanıyordum.

Ürdün'e vardığımda bu cömert vatan, kollarını açarak beni karşılamıştı. Artık onun sıcacık bağrından dünyadaki yeni ufuklara açılıyordum.

Ürdün'den bahsettiğimizde mutlaka Kral II. Abdullah Bin Al Hussein'i anmak gerekir. Alçakgönüllülüğü ve seçkin davranışlarıyla herkesin saygısını hak etmiş. Bütün bunları düşündüğümde Ürdün'e ait olmaktan gurur duyuyorum.

Vatan ve halk sevgisini rahmetle ve saygıyla andığım Merhum Kral Al Hussein Bin Talal'dan ve Kral II. Abdullah Bin Hussein'nden öğrendim. Ürdün Haşimi Krallığının 70. bağımsızlık yıldönümünde, beni onurlandırdıkları birinci derece bağımsızlık madalyasını bizzat kendisi takmıştı. Kendilerine her zaman söylediğim gönül bağımı burada da yineledim.

Saygıdeğer Majesteleri,

"Bu vatana, Filistinlilerin zorlu çilesini huzura erdirmeye karar veren bir göçmen olarak geldim. Ürdün vatandaşlığının nimetlerinden topluma hizmet mesajı sunmayı amaçladım. Bana, değer verdiğiniz ikinci bir vatan verdiniz ve halkımı sevmeyi öğrettiniz. Sizlere teşekkür ederim".

Amman'daki evimin balkonundan her gün işgal altındaki vatanım Filistin'e doğru bakarken, "Amman seni o kadar çok seviyorum ki! Ve sevgili vatanım Filistin, seni görmek için öylesine sabırsızlanıyorum ki..." diye sesleniyorum.

Kimlik Duygusu

“Kimlik, asla bölünemez; yarısı veya üçte biri dağıtılamaz veya bölgelere ayrılamaz”

Amin Maalouf

Günlerden bir gün bir arkadaşım geç saatte telefonla arayıp hala çalıştığımı öğrendiğinde hayret edercesine “Bu saate kadar hala işte misin?” diye sormuştu. Kendisine kelimelerin üzerine basa basa “Başarı altın tabakta sunulmaz. Çaba ve çalışma gerektirir” demiştim.

Bunun üzerine arkadaşımda “Başaracaksın dostum! Çünkü sen buna layıksın ve iraden çok güçlü” diyerek ilkelerimi desteklemişti.

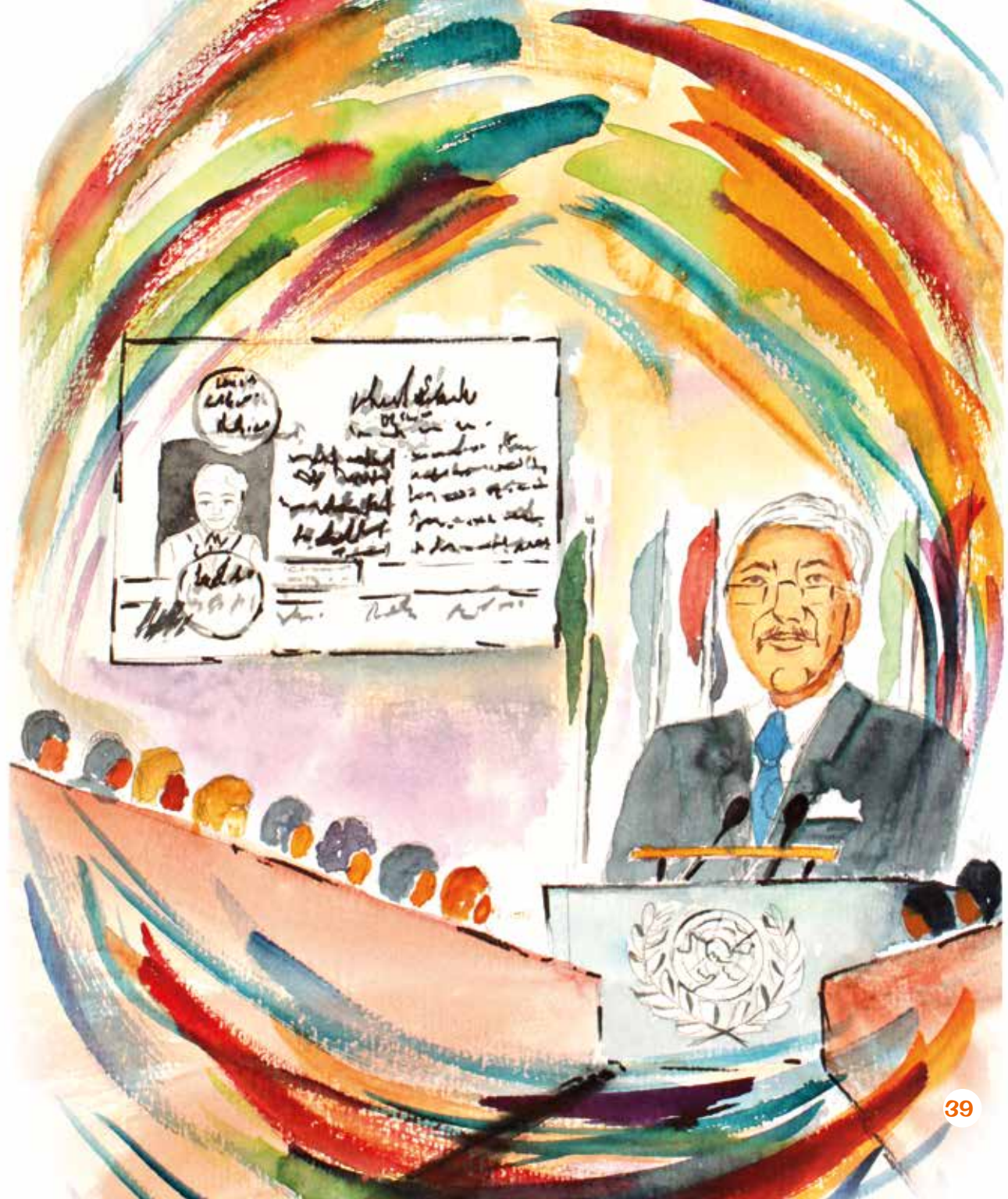
Çalışma arkadaşlarımla gece gündüz üretmeye devam ettik... Böylece yıllar birbirini kovaladı. Çocukluk rüyalarımı süsleyen, insanımızın yükselişini amaçladığım ve gerçekleştirdiğim uzun yıllar... Yıllar içerisinde dünyanın dört bir yanında şubeleri bulunan “Talal Abu Ghazaleh” adında bir şirketler grubumuz oluşmuştu. Sloganı ise “Önde olabilmek için çok çabalıyoruz” sanki yaşam öykümü özetler gibi.

Bugün bile hatıraların izinde yürüyorum...

Aile fotoğraflarımıza baktığımda hatıralar, tıpkı içimde çağlayan bir nehir gibi, canlanıyor. Annem “Edibe”nin benim için sürekli dua ettiği anların belleğime yerleşen silueti... Kalbimle duyunca rahatlayıp kendimi güvende hissettiğim “Talal’cık canım, Allah seni korusun” diye seslenişleri... Benimde şaka yollu “Büyüdüm ama bana hâlâ Talalcık diyorsun!” tepkime, bütün içtenliğiyle “Ne kadar büyürsen büyü gözümde hep değerlim, çocuğum ve sevgili oğlum Talal’cık olarak kalacaksın...” diye ruhumu saran konuşmaları hep çınlıyor kulaklarımda.

Babam ‘Toufek’in beni kollarında taşıdığı fotoğrafa baktığımda; portakal bahçemizdeki ağacın tepesinde portakal kopardığım o günleri hatırlıyorum. Babam daha o zaman, zirveye ulaşmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğimi ve her türlü zorluğu göze alacağımı anlamıştı sanki. “Talal, gelecekte çok parlak bir yerde olacaksın” deyişi adeta bir kehanet gibi hala kulaklarımda yankılanıyor.

Ve doğduğum, aile mirası Yafa’nın fotoğrafları... Her bakışımda içimdeki kavuşma özlemimi körüklüyor...

Geleceğin Liderlerine Sesleniş...

Geleceğin Liderleri Sevgili Çocuklar,

Sizin gibi bir çocuktum; sakin ve rahat bir hayat düşünüyordum, ülkemde huzur içinde yaşıyordum. Ancak koşullar değişti ve sizinkinden daha farklı bir çocukluğum oldu. Bu olumsuzluklara rağmen hayat beni yenemedi, tam tersine, başarıya olan azmimi yükseltti.

Rüyalarınızı ve hayallerinizi şekillendirin, siz bugün çocuksunuz; ancak yarının liderleri olacaksınız. Bayraklar sizinle yükselecek. Biz büyükler de insanlığı şan ve zafere taşımanız için sizleri destekleyeceğiz.

Koşullarımın zorluğuna ve acılarıma rağmen hayallerime tuttuğum gibi, siz de hayallerinize tutunun. Allah'ın yardımı ve rahmetli anne babamın rızası ile başarıya ulaştım. Yaradan'ın bana bahsettiği nimetlerden başkalarını da faydalandırdım. Ülkemin ve milletimin adını yükseslere taşıdım.

Size bu mesajı, başarının aranızda bir değil, binlerce kez tekrarlanacağı ümidi ile iletiyorum... Unutmayın ki, güçlü bir irade ve Yaradan'a güvenerek her türlü zorluğu yenebilirsiniz.

Size bugünü biz sunduk, bize geleceğimizi sunmanızı sizden bekliyoruz...

Başarıya ulaşmanız için sloganınız şu olsun:

“Önde olabilmek için çok çabalıyoruz ve daima önde olmayı sürdürüyoruz”.

Arkadaşınız,

Talal Abu Ghazaleh

